

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ostravské opravny a strojírny, s. r. o.**
sídlem Na Valše 237/21, 702 00 Ostrava - Přívoz
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
adresa pro doručování: Specialis, s. r. o., advokátní kancelář, Palackého
151/10,
796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2024 č. j. 2323023/24/3201-51521-809837, ve věci úroku z nesprávně stanovené daně

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2024 č. j. 2323023/24/3201-51521-809837, jímž byla zamítnuta námitka proti vyrozumění o úroku z nesprávně stanovené daně ze dne 15. 2. 2024 č. j. 508860/24/3201-51521-809837.
2. Žalobce v žalobě ke skutkovému stavu uvedl, že žalovaný u něj zahájil v průběhu let 2016-2019 postupně daňové kontroly na daň z příjmu právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období 2014/2015, 2015/2016, 2011/2012 a 2012/2013. Rozhodnutími žalovaného ze dne 22. 6. 2020 č. j. 2635087/20/3201-51521-810235 a č. j. 2635226/20/3201-51521-810235 byly žalobci doměřeny DPPO za zdaňovací období 2011/2012 a za zdaňovací období 2012/2013.
3. Správce daně dále rozhodl rozhodnutími ze dne 17. 9. 2021 č. j. 3532983/21/3202-80541-803687 a ze dne 21. 9. 2021 č. j. 3552997/21/3202-80541-803687 o zřízení zástavního práva k obchodnímu závodu žalobce, resp. k jeho movitým věcem, čímž bylo zásadním způsobem zasaženo do vlastnického práva žalobce, které jej omezovalo v jeho podnikatelské činnosti. Na základě zřízení správcovského zástavního práva byl žalobce donucen uhradit doměřenou daň, neboť mu hrozil prodej jeho obchodního závodu, což by mělo za následek zánik podnikání žalobce. Doměřená daň byla uhrazena dne 27. 9. 2021.
4. Proti doměření daní se žalobce bránil postupně odvoláními a správními žalobami. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 7. 2023 č. j. 22 Af 48/2021-175 zrušil rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství (dále jen „OFŘ“) ze dne 14. 9. 2021 č. j. 34270/21/5200-11432-709409 a dále rozsudkem ze dne 28. 7. 2023 č. j. 22 Af 47/2021-145 zrušil rozhodnutí OFŘ ze dne 14. 9. 2021 č. j. 34271/21/5200-11432-709409 ve výroku II., kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru žalovaného na DPPO za zdaňovací období 2012/2013. OFŘ následně rozhodnutím ze dne 21. 11. 2023 č. j. 38788/23/5200-11431-712136 zrušilo jako nezákonný dodatečný platební výměr ze dne 22. 6. 2020 za zdaňovací období 2012/2013 a řízení zastavilo.
5. Žalobce se domáhal také zrušení zástavního práva žádostí ze dne 25. 10. 2023. Potvrzeními žalovaného ze dne 2. 2. 2024 byl žalobce vyrozuměn o jeho zániku.
6. Po zrušení doměrku za zdaňovací období 2012/2013 vrátil žalovaný žalobci uhrazenou částku pouze částečně. Žalobce zároveň žádal o přiznání úroku z nesprávně stanovené daně. Vyrozuměním o úroku z nesprávně stanovené daně ze dne 15. 2. 2024 byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku ve výši 7 510 297 Kč na osobní daňový účet. Proti tomu podal žalobce námitky, o nichž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalobce má zato, že žalované rozhodnutí je nezákonné, neboť byly dány důvody pro aplikaci ust. § 254 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“), tedy pro přiznání úroků z nesprávně stanovené daně ve dvojnásobné výši.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl aplikovat ust. § 254 odst. 5 daňového řádu s odůvodněním, že došlo k dobrovolné úhradě daně, nikoliv k úhradě v rámci exekučního řízení, neboť žádné vedeno nebylo, když správce daně nečinil žádné kroky, jimiž by žalobci vynucoval úhradu daně prostředky vymáhání, kterými za tímto účelem disponuje.

8. Žalobce má tento závěr za nesprávný, neboť v daném případě byly podmínky pro přiznání dvojnásobného úroku naplněny. Předmětem sporu není, zda žalobci právo na úroky z nesprávně stanovené daně svědčí, nýbrž to, v jaké výši.
9. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že žalobce úhradu doměřené daně provedl dobrovolně, neboť tak učinil v bezprostřední návaznosti na postupy správce daně, který zřídil zástavní právo k veškerému majetku žalobce. Na žalobce tak byl činěn zjevný nátlak k úhradě doměrku. Správce daně zřízením zástavního práva směřoval k tomu, že přistoupí k prodeji obchodního závodu, pokud doměrky nebudou uhrazeny, což by pro žalobce bylo likvidační a vedlo by to k zániku jeho podnikatelské činnosti. Úvahy žalovaného o dobrovolnosti úhrady daně tak nemají oporu ve skutkovém stavu. Zřízení zástavního práva je fakticky úkonem exekučního řízení, když zásadním způsobem zasahuje do vlastnického práva daňového subjektu a omezuje jej, v daném případě je naplněna hypotéza ust. § 254 odst. 5 daňového řádu v podobě nezákonného exekučního řízení. Judikatura v minulosti dovodila, že vymáhání je nutno vnímat širěji než jako formální vydání exekučního příkazu.
10. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 10. 2009 č. j. 2 Afs 186/2006-54, publikovaný NSS pod č. 1982/2010, podle kterého rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce, jmenovitě exekučnímu příkazu. Dále poukázal na komentářovou literaturu (*Lichnovský O., Ondrýšek R. a Kol. Daňový řád. Komentář. 5 vydání, Praha C.H.BECK 2024* – dále jen „komentářová literatura“), podle které v rámci zpeněžení zástavy nedochází k daňové či jiné exekuci (např. prostřednictvím soudního exekutora), ale správce daně je oprávněn postupovat méně formálně (vlastními silami). Dále žalobce poukázal na úpravu v zákoně č. 99/1963 Sb., občanském soudním řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), který se aplikuje subsidiárně a který považuje zřízení zástavního práva již za výkon rozhodnutí, tedy za exekuční řízení. Žalobce poukázal rovněž na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2010 sp. zn. 20 Cdo 2270/2008 a rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 Afs 299/2015-61, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 3515/2017.
11. Žalobce dále odkázal na ust. § 175 odst. 1 daňového řádu, které dává správci daně na výběr, zda bude úkony k výběru daňového nedoplatku realizovat ve vlastní režii nebo zda tím pověří soudního exekutora. Pokud by správce daně pověřil soudního exekutora a ten zřídil obdobné zástavní právo, jak to učinil správce daně, jednalo by se o exekuční řízení a hypotéza ust. § 254 odst. 5 daňového řádu by tak byla naplněna. Žalobce považuje za absurdní, aby zřízení zástavního práva mělo v těchto případech odlišné dopady z hlediska aplikace § 254 odst. 5 daňového řádu. V posuzovaném případě je dopad zástavního práva závažnější v tom, že nebylo zřízeno pouze k nemovitým věcem, k čemuž by mohl přistoupit exekutor, ale k veškerému majetku, neboť obchodní závod představuje mnohem širší skladbu majetku, nemovité věci nevyjímaje. Podle žalobce v daném případě zřízení zástavního práva k majetku žalobce představuje úkony, které je nutno materiálně považovat již za exekuci. Jedná se o skutkově stejnou situaci jako u výkonu rozhodnutí v případě civilistické exekuce zřízením zástavního práva k nemovitým věcem.
12. K názoru žalovaného na nepřiléhavost rozsudku NSS ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 Afs 299/2015-61 na souzenou věc žalobce uvedl, že argumentace žalovaného nemůže obstát,

Shodu s prvopisem potvrzuje

neboť zjevně pomíjí, že v odkazovaném rozsudku byla vyvozena právě věta zobecňujícího charakteru, kdy NSS jasně uvedl, že na daňový subjekt byl činěn nátlak k úhradě daně a úrok ve dvojnásobné výši náleží bez ohledu na to, zda byl vydán exekuční příkaz. Podle žalobce obdobná situace nastala i v jeho případě.

13. Naopak žalobce má za nepřiléhavý odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023 č. j. 4 Afs 42/2023-41, v němž byla řešena situace, kdy byly vydány zajišťovací příkazy. Nejedná se proto o situaci obdobnou jako v souzené věci.
14. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2022 sp. zn. 4 Afs 406/2021 na souzenou věc nedopadá s ohledem na novelu daňového řádu vydanou zákonem č. 283/2020 Sb. (dále jen „novela“), neboť se nedomnívá, že by novela měla za následek nepoužitelnost dosavadní judikatury. Podle žalobce je nutno na úkony správce daně nahlížet především dle jejich právé povahy, nikoliv jak jsou formálně označeny. Proto je v daném případě třeba při posuzování naplnění hypotézy § 254 odst. 5 daňového řádu zohlednit, že vůči žalobci byly činěny úkony, které jsou materiálně výkonem rozhodnutí. Teleologickým výkladem § 254 odst. 5 daňového řádu je tak možno dojít k závěru, že toto ustanovení dopadá na všechny případy, kdy správce daně realizuje úkony, které je možno materiálně označit za výkon rozhodnutí. Autoritativní zřízení zástavního práva je konstantně považováno civilistickou judikaturou za výkon rozhodnutí, takže není možno alibisticky tvrdit, že jeho povaha v daňovém řízení je jiná a že na ně nedopadá ust. § 254 odst. 5 daňového řádu. V této souvislosti žalobce poukázal na náleží Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2023 sp. zn. III. ÚS 39/22.
15. Podle žalobce je s ohledem na výše uvedené nutno výraz exekuční řízení uvedený v ust. § 254 odst. 5 daňového řádu vnímat v jeho skutečném smyslu. Rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je fakticky úkonem exekučním, kdy na daňového dlužníka je veden nátlak k nedobrovolné úhradě daňového dluhu pod zjevnou hrozbou prodeje zástavy. Jelikož správce daně zřídil zástavní právo k veškerému majetku za účelem výběru neoprávněně doměřené daně, musí žalobci náležet právo na úrok dvojnásobný ve smyslu ust. § 254 odst. 5 daňového řádu.
16. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky se významně kryjí s argumenty uplatněnými žalobcem v řízení před správcem daně. Žalovaný tak předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vypořádal veškerá tvrzení žalobce, včetně odkazované judikatury. Dále žalovaný doplnil, že žalobce neměl žádný důvod obávat se výkonu zástavního práva prodejem zástavy bezprostředně po zřízení zástavního práva. Pokud by měl správce daně v úmyslu si úhradu daně vynutit, vyčkal by na vykonatelnost doměrku a přistoupil přímo k daňové exekuci. Správce daně však cíleně využil mírnějšího nástroje v podobě zřízení zástavního práva, přičemž k danému úkonu přistoupil ještě před vykonatelností dlužné daně. Tento krok měl daňový subjekt motivovat k úhradě, což se také stalo, nemohlo však jít o úhradu nucenou v takové podobě, jak ji předpokládá ust. § 254 odst. 2 daňového řádu. Toto ustanovení zcela konkrétně stanovuje, že úrok z nesprávně stanovené daně náleží ve dvojnásobné výši po dobu, kdy je vedeno exekuční řízení. Význam daného ustanovení je tak jasný a není dán konflikt mezi zněním a smyslem tohoto ustanovení. Pokud by měl zákonodárce záměr kompenzovat nesprávné rozhodnutí správce daně dvojnásobným úrokem také v případě aplikace zajišťovacího nástroje v podobě zřízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

zástavního práva, promítl by tento záměr do znění daného ustanovení. Jak plyne z daňového spisu, správce daně zřídil zástavní právo ke dni 20. 9. 2021, kdy pravomocně stanovená daň nebyla vykonatelná. Náhradní lhůta splatnosti uplynula dne 30. 9. 2021. Daň byla uhrazena daňovým subjektem dne 27. 9. 2021, tedy před uplynutím náhradní lhůty splatnosti.

17. V době, kdy běžela náhradní lhůta splatnosti, nemohl správce daně přistoupit k výkonu zástavního práva, neboť tak mohl učinit až poté, co by byl daňový subjekt v prodlení s úhradou dlužné daně (viz ust. § 170a daňového řádu ve spojení s § 1359 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění). Správce daně neměl záměr přistoupit k výkonu zástavního práva po splatnosti zajištěné daně a ani žádnými formálními či neformálními úkony daňovému subjektu nenaznačil, že takto bude činit. Ke zřízení zástavního práva došlo z důvodů, které souvisí s povahou tohoto zajišťovacího nástroje. Správce daně ve své praxi přistupuje ke zřízení zástavního práva jako k alternativě k donucovacímu prostředku v podobě daňové exekuce. Zřízení zástavního práva tak mělo být pro daňový subjekt spíše příznakem toho, že správce daně k daňové exekuci v nejbližším období nepřistoupí. Žalovaný nezpochybňuje, že správcovské řízení zástavního práva znamená zásah do vlastnického práva daňových dlužníků, avšak jeho intenzita není srovnatelná s běžnou daňovou exekucí. Nelze tedy dávat rovnítko mezi právními účinky zřízení zástavního práva a právními účinky probíhající exekuce. Je nutné respektovat zajišťovací funkci zástavního práva a nevnímat tento institut jako jinou formu exekuce. Tyto aspekty zohlednil také NSS v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009 č. j. 2 Afs 186/2006-54, v němž uvedl, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že po zřízení zástavního práva musí dojít k exekuci, naopak považuje za běžný scénář obdobný posuzované věci, kdy došlo k úhradě daně daňovým subjektem, přičemž samotný soud označil tuto úhradu jako dobrovolnou. Z odůvodnění tohoto rozsudku plyne, že NSS nedává rovnítko mezi správcovským zástavním právem a úkony prováděnými v rámci exekuce. NSS respektuje odlišný náhled na zařazení, resp. nezařazení správcovského a soudcovského zástavního práva mezi způsoby vedení exekuce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
18. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 1. 11. 2024 přdestřel polemiku s vyjádřením žalovaného a setrval na své dosavadní argumentaci.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění-dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
20. V souzené věci je předmětem sporu otázka, zda zřízení zástavního práva správcem daně k majetku žalobce je výkonem exekuce ve smyslu ust. § 254 odst. 5 daňového řádu.
21. Podle ust. § 254 odst. 5 daňového řádu, výše úroku z nesprávně stanovené daně podle odst. 1-4 se zvyšuje na dvojnásobek po dobu, kdy je vedeno exekuční řízení.
22. Smyslem tohoto ustanovení je kompenzovat daňovému subjektu újmu, která mu vznikla v důsledku neoprávněné exekuce, tedy kompenzovat důsledky intenzivnějšího zásahu do práv daňového subjektu, než je tomu v případě ust. § 254 odst. 1-4 daňového řádu.

23. Výkladem pojmu „exekuční řízení“ ve smyslu ust. § 254 daňového řádu se podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 3. 6. 2016 č. j. 5 Afs 170/2015-28, publikovaném v Sb. NSS pod č. 3434/2016, který se stal pro krajský soud vodítkem při posouzení sporné otázky v nyní souzené věci.
24. V odkazovaném rozsudku NSS se sice jednalo o výklad právní úpravy účinné do 31. 12. 2020 a posouzení rozdílu mezi odst. 1 a odst. 2 tehdy platného znění § 254 daňového řádu, nicméně krajský soud má za to, že tento výklad lze použít i za současné právní úpravy, neboť ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 a ust. § 254 odst. 5 daňového řádu současně účinného, jsou obdobná.
25. Podle ust. § 254 odst. 2, věty před středníkem daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši.
26. NSS v odkazovaném rozsudku uvedl, že podle § 254 odst. 2 daňového řádu (v nyní posuzované věci srovnatelně § 254 odst. 5) náleží tomu, vůči němuž byla vedena neoprávněná exekuce, nárok na úrok ve dvojnásobné výši, než je tomu v případech podle odst. 1 (nyní odst. 1-4). Možnost této sankce, která stíhá správce daně, který exekuci sám prováděl nebo ji nechal provést např. soudním exekutorem, má zajistit ochranu před neoprávněným zásahem do vlastnického práva, který vymáhání představuje.
27. Podle NSS rozdíl mezi odst. 1 a odst. 2 § 254 daňového řádu (nyní srovnatelně mezi odst. 1-4 a odst. 5 téhož ustanovení) je v tom, že: „... v prvním případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně), zatímco v druhém případě jde o sankci v rovině platební. Z důvodové zprávy však nevyplývá, že odst. 2 se vztahuje na veškerá řízení v rovině platební. Daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení. V kontextu s cílem správy daní vymezeným v § 1 odst. 1 daňového řádu (správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady) se řízení rozpadá do dvou rovin, a to do roviny nalézací a roviny platební. V tomto kontextu je třeba vnímat i provedené rozlišení mezi jednotlivými odstavci § 254 daňového řádu v důvodové zprávě.“, viz rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 170/2015, str. 5.
28. NSS v odkazovaném rozsudku dále rozvedl, že cílem nalézacího řízení je zjistit a stanovit daň; obligatorně zahrnuje proto vždy řízení vyměřovací, fakultativně potom i řízení doměřovací. Nalézací řízení je zpravidla ukončeno formálně právní mocí rozhodnutí o stanovení daně. Materiálně lze jeho konec vymezit okamžikem, kdy se poslední známá daň stává konečnou a nelze ji již změnit, tj. uplynutím lhůty pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu).
29. Úvaha NSS pokračovala takto: „V rámci řízení v rovině platební má dojít k vybrání daně. Platební rovina zahrnuje vybírání daně (§ 163–166, tj. způsoby a postupy při placení daně), evidenci daní, v níž dochází k zaznamenávání vzniku, stanovení splnění, popř. jiného zániku daňových povinností a má proto klíčový význam (§ 14–158), zajištění, k němuž slouží zajišťovací instituty, tj. zástavní právo, ručení, ručení finanční zárukou, zajišťovací příkaz (§ 167–173). Platební rovina rovněž zahrnuje vymáhání daní – zde jsou stanoveny způsoby, jak lze postupovat v případě, kdy daň není dobrovolně uhrazena.“
30. Poté NSS vyhodnotil, že zákon (daňový řád) jednoznačně stanoví, které řízení z množiny řízení v rovině platební lze pod § 254 odst. 2 subsumovat. Pokud použil Shodu s prvopisem potvrzuje

zákonodárce obratu „bylo vymáháno“, není pochyb o tom, že vymáháno může být pouze v řízení vymáhacím. Vymáhací řízení přitom má svá zákonem daná pravidla a postupy, které nelze bez zákonné opory vztahovat i na případy ostatní, byť se vztahují k rovině platební a mohou mít pocitově i fakticky pro daňový subjekt obdobný dopad jako „nucený“ výkon rozhodnutí (srov. rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 170/2015, str.6).

31. K tomu krajský soud uvádí, že v nyní platném ustanovení § 254 odst. 5 daňového řádu je srovnatelně jako podmínka pro úrok ve výši dvojnásobku upraveno, že „bylo vedeno exekuční řízení“, takže analogicky se závěry odkazovaného rozsudku NSS dovodil, že aplikace tohoto ustanovení je možná pouze v případech, kdy exekuční řízení fakticky procesně proběhlo.
32. Na základě uvedeného nelze žalobci přisvědčit v tom, že není rozdíl, jestliže správce daně vymůže úhradu daně daňovou exekucí, nebo tím, že zřídí zástavní právo k majetku daňového subjektu.
33. Nutno dále zdůraznit, že předpokladem pro to, aby exekuční řízení bylo zahájeno, je existence exekučního titulu, jímž může být jen to, co je jako způsobilý podklad exekuce zákonem výslovně uznáno, tedy listina vydaná správcem daně, která má předepsanou formu a ve které se ukládá daňovému dlužníkovi v určité době zaplatit daň.
34. Podle ust. § 176 odst. 1 daňového řádu zástavní právo nepatří mezi zákonné exekuční tituly, jimiž jsou: výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní, vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžité plnění nebo vykonatelný zajišťovací příkaz.
35. Ust. § 175 daňového řádu upravuje způsoby vymáhání daní, když podle odst. 1 tohoto ustanovení správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popř. jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby. Zástavní právo tedy nepatří ani mezi způsoby vymáhání nedoplatků správcem daně.
36. Podle ust. § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce zahajuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.
37. V posuzované věci je nesporné, že exekuční řízení vůči žalobci zahájeno nebylo. Vedení exekučního řízení je však nezbytnou podmínkou aplikace ust. § 254 odst. 5 daňového řádu. Jelikož taková skutečnost nenastala, nelze ust. § 254 odst. 5 daňového řádu aplikovat. Požadavek žalobce, aby tomu tak bylo, představuje podle názoru soudu nepřipustně extenzivní výklad tohoto zákonného ustanovení.
38. Závěrem krajský soud shrnuje, že současná právní úprava ust. § 254 odst. 5 daňového řádu, obsahující sousloví „bylo vedeno exekuční řízení“ je jednoznačná, takže neumožňuje výklad, jenž by šel nad rámec vedení exekučního řízení v jeho pravém slova smyslu. Daňový řád v tomto případě představuje speciální úpravu oproti o. s. ř. a civilistická judikatura se zde neuplatní.
39. K žalobcem odkazované judikatuře NSS krajský soud uvádí následující:
40. Pokud jde o rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 186/2006, není pro nyní souzenou věc přílehlavý. NSS v něm vyslovil, že rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je Shodu s prvopisem potvrzuje

svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce, jmenovitě exekučnímu příkazu. Dle názoru krajského soudu povaha „blízká“ však k aplikaci ust. § 254 odst. 5 daňového řádu nepostačuje, jak již vysvětlil výše.

41. Rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 299/2015 považuje krajský soud rovněž za nepřiléhavý, neboť skutkově zde šlo o případ, kdy s daňovým subjektem exekuční řízení vedeno bylo, byť se netýkalo nemovitostí, k nimž však bylo zřízeno správcovské zástavní právo, ale exekučních příkazů na přikázání pohledávek z účtů. Jelikož daňový subjekt neměl na bankovních účtech dostatek prostředků, za účelem úhrady dlužné daně prodal nemovitosti, na nichž vázlo správcovské zástavní právo. Za této situace NSS v odkazovaném rozsudku vyslovil, že daňovému subjektu náleží úrok ve dvojnásobné výši, bez ohledu na to, že na prodej nemovitosti nebyl přímo vydán exekuční příkaz. Krajský soud má za to, že tento případ není skutkově ani právně srovnatelný s nyní souzenou věcí a závěry NSS v něm učiněné nelze zobecnit do té míry, že správcovské zástavní právo samo o sobě postačuje i v situaci, kdy žádné exekuční řízení vedeno nebylo.
42. V rozsudku NSS sp. zn. 4 Afs 406/2021 byl posuzován skutkový stav, kdy daňový subjekt byl v přímé souvislosti s nesprávně stanovenou daní postižen exekucí, což je s nyní souzenou věcí nesrovnatelné.
43. Krajský soud neshledal ani podmínky pro aplikaci závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 39/22, protože ve věci neshledal konflikt mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem.
44. Na základě výše uvedeného shledal krajský soud žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 29. ledna 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje